REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XXXII - siječanj 2015.

HRABRA ŽENA URSULA HAVERBECK

Činjenice:
DIREKTNA VIKTIMIZACIJA

Tema:
KREATIVIZAM - NACIONALIZAM - ŠOVINIZAM

Put naprijed:
STRAH OD PROZIVANJA "RASISTOM"

Hrabra žena Ursula Haverbeck

Ovdje donosimo priču koju nećete vidjeti u modernim kontroliranim medijima, pa čak niti onim „alternativnim," osim ako nije prikladno cenzurirana i „sređena." Priča o hrabroj ženi Ursuli Haverbeck važna je upravo jer je ona jedna od rijetkih koja se odlučila suprotstaviti potpuno otvoreno i neočekivano najvećoj mašineriji laži – industriji Holokausta.

Gospođa Ursula Haverbeck rođena je 1928., te je preživjela genocidno terorističko savezničko bombardiranje civilnih ciljeva u Njemačkoj, zatim sovjetsko komunističko divljaštvo i silovanja na istočno-njemačkoj granici, anti-njemačke progone i tlačenja, poslijeratni Morgenthauov plan masovnog izgladnjivanja, zarobljavanje i masovno ubojstvo njemačkih vojnika, kao i poslijeratni kulturni genocid njemačke nacije od strane zločinačkih „pobjednika."

Mnogi ljudi danas žive u „negiranju" ovih očitih i lako dokazivih zločina, ali niti jedan zakon ne brani negiranje istih, stoga još nitko nije kažnjeno gonjen ili zatvoren zbog negiranja ovih činjenica. Također isto vrijedi i za isticanje „kolektivne krivnje i kažnjavanja" koje se prisilno nameće građanima nacije koja je navodno počinila „monstruozne zločine" i „zločine protiv čovječanstva." Ljudi u savezničkim zemljama nisu bili podijeljeni niti im je ukradena zemlja, kultura i baština. Nitko nije bio prisiljen plaćati Nijemcima odštetu za zločine koji su počinjeni prema njima. Nitko nije osuđen zbog toga, kao niti zbog širenja „lažnih vijesti" i „poticanja na mržnju" prema njemačkom narodu, iako je upravo to vidljivo svakodnevno u svim masovnim medijima, počevši od knjiga, novina, televizije, preko filmova, školskih udžbenika te u svakodnevnom govoru među ljudima.

Gospođa Haverbeck je vrlo učena, lucidna i artikulirana dama, dobrog fizičkog i psihičkog zdravlja. Ima nekoliko sveučilišnih diploma, uključujući onu u području obrazovanja. Zajedno sa svojim suprugom, koji je profesor i bivši vojnik s istočnog fronta, prošlih je godina bila uključena u skrb za okoliš u Njemačkoj te su dugo vremena bili aktivisti za očuvanje njemačkog jezika i kulture.

Dana 20. studenog 2014., gospođa Haverbeck učinila je povijesni korak podigavši optužnicu protiv Središnjeg Židovskog Vijeća u Njemačkoj, prema članku 344 Njemačkog kaznenog zakona, a što se odnosi na „lažne optužbe" protiv nedužnih Nijemaca u vezi „negiranja Holokausta." Zločin za lažno optuživanje kažnjiv je s do 10 godina zatvora.

U nedavno objavljenoj video snimci nazvanoj „Najveći problem našeg vremena," gospođa Haverbeck navela već dobro poznate umanjene brojke (koje se uvijek iznova skrivaju u

medijima) Židova koji su umrli u Auschwitzu, a koje su priznali i službeni izvori te koje se također mogu pročitati na ploči na ulasku u logor Auschwitz.

Pritom se oslonila na nacionalni časopis Der Spiegel iz 2002. Gospođa Haverbeck također je izjavila kako su izvorni njemački dokumenti, koji se tiču točnih naređenja o dužnostima u Auschwitzu, a koje su zaplijenili Sovjeti nakon rata, sada u posjedu „instituta za povijest" (njem. Institut für Zeitgeschicht) te su dostupni javnosti uz naknadu od 124 eura od 2000.

Prema gospođi Haverbeck, „ovi dokumenti pokazuju vrlo jasno, u detalje, da logor Auschwitz nije bio 'istrebljivački logor,' već 'radni logor' za vojnu industriju, a osim toga, da su oni odgovorni za njegov rad bili pod naređenjima da održe zdravlje zatvorenika na najbolji mogući način, za potrebe proizvodnje, koja je bila neophodna za nastavak ratnih napora." Dodala je još, „to je ono što su oni koji su tamo radili, a kasnije bili optuženi za ratne zločine, tamo uvijek pokušavali održati!"

„Sigurno je da je do sada," nastavlja gospođa Haverbeck, „službena revizija koja obuhvaća ove činjenice trebala biti provedena i da su sve optužbe protiv takozvanih 'poricatelja' trebale biti odbačene, jer su dokazi koji podupiru njihove tvrdnje dostupni, ali se ništa takvo nije dogodilo. Mnogi još uvijek sjede u zatvoru do dan danas. Tužitelji koji nastavljaju tvrditi da je istrebljeno 6 milijuna Židova, trebali bi ukazati gdje su fizički dokazi koji podupiru njihove tvrdnje. Gdje su oni?"

Gospođa Haverbeck rekla je da su ona „i ostali molili svaki vladin odjel i ogranak pravnog sustava te su im pružili sve te dokumente, a ipak se ništa nije dogodilo. Nije bilo odgovora! Razlog za to mora biti taj da oni nemaju odgovor na to jer nemaju dokaza, jer nije bilo Holokausta."

„Ako je ovo zaista takav 'otvoren i zatvoren slučaj' koji je nepobitan, kao što su sudovi odredili više puta iznova, a što im nikada ne dosadi govoriti nam, njihov slučaj ne može se osloniti na bilo kakvu takozvanu 'tajnu odredbu.' I za njih je do sada bilo priznavanje drastično smanjenog broja žrtava također nemoguće, s obzirom na navodnu posebnost ovog događaja, kao jednog i jedinog te najvećeg i najtežeg zločina ikada počinjenog. Hajde da onda razmotrimo i usporedimo to s 'Rheinwiesenlager'-om (logorom smrti generala Eisenhowera), Dresdenom, Hirošimom i užasima koje su iskusili milijuni Nijemaca koji su prognani s istoka!"

Gospođa Haverbeck zatim navodi da „u izjavama danim u Nürnbergu, nitko nije svjedočio o postojanju ikakvih plinskih komora i da su priznanja, posebno ono Rudolfa Hössa, sada dobro poznata kao izvučena kroz nezamislive mučne torture, na koje bi svatko priznao masovno ubojstvo milijuna. Nikakvo svjedočenje, izvučeno takvim sredstvima, što pravni stručnjaci dobro znaju, ne može se uzeti u razmatranje. Zašto bi uopće trebao postojati članak 130 koji nam brani mogućnost da se ovo ispituje? I kako to da je cijelo svjedočenje

obrane te nebrojeni materijalni dokazi, koje su željeli pružiti, potpuno ignorirano ili uništeno? Takvo nešto samo bi dokazalo inkriminiranost ukoliko se nešto zlokobno zaista dogodilo. Očito, oni (tužioci) nisu mogli dokazati ništa, pa su tako ovi svjedoci i njihovi dokazi morali nestati."

Gospođa Haverbeck usudila se postaviti pitanje kako je moguće da u Njemačkoj vlasti to ignoriraju i pita za čije interese ove „vlasti" i „akademici" zapravo zaista služe?

Na svojoj web-stranici, gospođa Haverbeck je napisala:

> *„Nakon tjedana čitanja na Internetu da 'nije bilo Holokausta' svi procesi u kojima su građani kritičkog mišljenja optuženi za negiranje Holokausta pod člankom 130, paragraf 3, Kaznenog zakona, moraju biti ponovno otvoreni.*
>
> *Ovi građani nisu počinili nikakav drugi zločin osim onoga da su došli do istog zaključka, da možda nije bilo nikakvog takvog 'Holokausta," zbog svoje vlastite marljivosti i znanstvene spoznaje.*
>
> *Svi zainteresirani trebali bi odmah konzultirati nadležne sudove kako bi im ukazali na ove nove dokaze. Zatim bi trebali kontaktirati svoje odvjetnike, da im pojasne kako dalje postupiti.*
>
> *Sramotno je to što se dogodilo nakon smanjenja broja žrtava Auschwitza, što je službeno objavljeno javnosti, bez objašnjenja, bez isprike za davanje lažnih informacija. Dok je urednik Spiegel-a, koji je istu stvar napisao u članku baziranom na novim arhivskim dokazima, prošao nekažnjeno.*
>
> *Čak i ozbiljnije i zakonski nespojivo bilo je istovremeno uhićenje i zatvaranje kemičara Germara Rudolfa. On je, svojom stručnošću na području kemije i znanstvenim istraživanjima o Ciklonu B kao potencijalnom plinskom sredstvu, došao do zaključka da se Holokaust, kao što je dosad napisano, nije mogao dogoditi u Auschwitzu.*
>
> *To je neprihvatljivo: s jedne strane, dokumenti zapovjednika logora Auschwitz pokazuju da je to bio radni logo za vojnu industriju, a ne istrebljivački logor, ipak Centralni ured u Ludwigsburgu za progon 'nacional-socijalističkih zločina' optužio je tridesetero ljudi, danas starijih od 90 godina, da su bili uključeni u ubojstvo stotina tisuća ljudi u Auschwitzu.*
>
> *Ako njemački državljanin još uvijek vjeruje u Temeljni zakon u ovoj Saveznoj Republici Njemačkoj, tada svatko od nas ima odgovornost prema istini i pravo da očekuje da pravda bude izvršena. To je temeljna odgovornost svakog državljanina. To je, dakle, također i dužnost svakoga tko radi na obnovi zakona i pravde."*

Svake godine, prema članku 130 Kaznenog zakona, u Njemačkoj za „negiranje

Holokausta“ bude optuženo oko 2000 Nijemaca, što je kažnjivo s do pet godina zatvora i novčanim kaznama te neizostavnim društvenim kaznama, jer oni koji su osuđeni ne mogu naći posao ili su izbačeni iz organizacija. U medijima se takve demonizira i proziva „neo-nacistima“ ili „desničarskim ekstremistima.“ Pojam „naci“ pogrdan je izraz koji su izmislili neprijatelji nacional-socijalizma davno prije nego li je Hitler uopće došao na vlast, a i danas se koristi kao oružje diljem svijeta, kako bi se ugušila rasprava ili potakla mržnja.

Gospođa Haverbeck i sama je bila etiketirana takvim nazivima te je prije bila optužena i osuđena za „negiranje Holokausta“ i također „poticanje na mržnju“ zbog svojih napora da govori u ime njemačkog naroda koji do dana današnjeg nosi teret navodne krivnje za početak rata, za ratne zločine, zločine protiv čovječnosti i sustavno masovno ubojstvo europskih Židova.

Dovođenje u pitanje ovoga, u „oslobođenoj“ Njemačkoj, kažnjivo je zatvorom. Pružanje dokaza koji su suprotni „službenoj“ verziji je zabranjeno. To je također zabranjeno u mnogim drugim zemljama, pa čak i u susjednoj Bosni i Hercegovini i Srbiji. Na ovom linku možete vidjeti tek djelomičan popis žrtava progona, koji su bili procesuirani, optuživani, uhođeni, uznemiravani, zatvarani i nasilno napadani zbog širenja svojih spoznaja te pružanja činjeničnih dokaza koji su suprotni službenoj nasilno nametnutoj priči.

Kao zaključak ove priče, donosimo riječi Ursule Haverbeck:

„Ne živimo u demokraciji, što može vidjeti svatko tko živi u strahu. Oni koji kontroliraju narod boje se naroda, a zbog tog razloga oni su izmislili „zakon brnjice“ i tako ljudi žive u strahu od onih koji vladaju njima. Stoga, ljudi se ne usude govoriti što misle.“

„Otadžbina i materinji jezik jedini su temelj svakog narodnog razvoja. Rob koji ne shvaća da je u lancima nikada neće tražiti svoju slobodu.“

***Izvor:* justice4germans.com**

***Obrada:* Mihael**

PRENESI PORUKU SVIM DOSTUPNIM SREDSTVIMA!

DIREKTNA VIKTIMIZACIJA

Jedan od najvažnijih prioriteta Kreativista je „ispravljanje mišljenja bijelog čovjeka.“ Ovaj prioritet nije jedinstven za Kreativiste, već je vodeći cilj i svrha većine bjelačkih rasno-orijentiranih organizacija. S druge strane, Kreativizam nema za cilj samo probuditi iz sna one koji još uvijek spavaju dok traje genocid nad našom rasom, već i nudi brojna rješenja, kako za taj specifični problem, tako i za općenito život bijelog čovjeka i zdravo bijelo društvo.

Nakon već podužeg niza godina pokušaja upozoravanja „drogiranih“ bijelaca, na opasnosti ne-bjelačke imigracije, rasnog miješanja, „raznolikosti,“ multi-kulturalizma, „dobrotvornog rada“ prema ne-bijelcima te puštanju stranih „kultura“ u naše vlasti, banke, obrazovne sustave, sudstvo i medije, većina naše rase i dalje uporno spava. Netko bi pomislio da će uzajamni trud brojnih pro-bjelačkih rasnih organizacija dovesti do konačnog buđenja bijele rase te da će konačno prevladati razum u ovim masama sa „onečišćenim“ mozgovima. No, to se dogodilo tek u manjoj mjeri.

U Europi je u posljednjih nekoliko godina došlo do porasta nacionalnih i rasnih osjećaja, posebno u zemljama koje su direktno pogođene ne-bjelačkom imigracijom. Razlozi za to mogu se naći u onome što sa sobom nosi ne-bjelačka imigracija, a to su nasilje, silovanja, ubojstva, povećanje socijalnih naknada, smanjenje plaća, raseljavanje domaćeg stanovništva, anti-bjelački afirmacijski programi, niži obrazovni standardi itd. Slična priča pogađa i bijelce u Sjevernoj Americi, iako genocid tamo nije na takvom nivou kao u Europi, zasad.

Čini se tako, da je direktna viktimizacija jedini način da se probude bijelci. Bila bi velika sreća da bijelci to okuse samo tako da izgube posao zato što su bijeli ili da im se smanje plaće uslijed poplave jeftine radne snage iz Afrike ili s Bliskog istoka, koja se dovlači u bjelačke zemlje radi profita pojedinaca. Čak i samo iseljavanje i premještanje u neko drugo, slobodno područje uslijed prisilne multi-kulturalizacije pojedinih gradova, nije još toliko stravično.

Međutim, problemi ne staju na ovim stvarima. Velika većina bijelih ljudi biti će i dalje naivne žrtve ubijanja i silovanja te nasilnih napada od strane kukavičkih primitivnih skupina obojenih. Iako se možda niti nakon takvih napada neki ipak neće probuditi, vrlo je vjerojatno da će većini postati jasno da su bili žrtve rasno motiviranih napada i konačno će postati svjesni da silom nametnuta izmišljena „bijela krivnja“ nije samo obmana, već pusta laž kojom se takvi napadi pokušavaju opravdati. Sramotno je da je sve to došlo do te točke. To je kao da ne shvaćate da ćete se opeći, sve dok doslovno ne stavite ruku u vatru.

Kreativisti često imaju direktan pristup ovom problemu, što ponekad nailazi na kritike od strane drugih bijelih lojalista. Istina je da ponekad treba ići suptilnijim metodama, međutim ponekad su potrebne direktne, upravo kako bi se ostvario pozitivan šok. Bez obzira na metode koje odabiremo, više je nego važno da tim metodama dopremo do što je više moguće ljudi. Nikada nas ne smiju obeshrabriti naši eventualni neuspjesi, kako niti činjenica da će mnogi ipak biti „opečeni“ prije nego što shvate što se događa upravo njima – direktnim žrtvama.

Autor: Mogila

Portal

SKRIVENA ISTINA

Istine i laži o sadašnjim i prošlim geopolitičkim događajima

Politika aktualnosti i povijest

Vijesti i informacije o kojima mediji i centri moći ne žele da znate

http://skrivenaistina.wordpress.com/

Women for Aryan Unity

United under the banner of folkish ideals and preservation

BIJELI

BEZ KRIVNJE. BEZ ISPRIKE.

KREATIVIZAM-NACIONALIZAM-ŠOVINIZAM

BudućI da je Kreativizam u našoj sredini još uvijek relativno nepoznata i nova ideja, oni koji se tek upoznaju dublje s njom često imaju brojna pitanja, nejasnoće, ali i kriva predodžbe u vezi pojedinih detalja. Često se tako pojavljuje pitanje stavova Kreativizma i Kreativista prema nacionalizmu. Ovdje ćemo pokušati na adekvatan način objasniti neke stvari upravo na tu temu.

Oni koji su pročitali barem jednu knjigu o Kreativizmu, bilo Vječnu religiju prirode ili Bibliju bijelog čovjeka, dobili su uvid u neke osnove Kreativizma. Nećemo ovdje ponavljati ništa od toga, budući da su ove knjige svima dostupne.

Činjenica jest da je Ben Klassen, koji je osmislio i uspostavio ideale Kreativizma, pisao u svojim radovima i o nacionalizmu, kao i o međusobnim sukobima među bijelim narodima u Europi. Pojedinac čitajući ove tekstove, može steći dojam da je Kreativizam protivan bijelom nacionalizmu i da baš poput surovog komunizma želi srušiti nacionalne osjećaje bijelog čovjeka. Takav dojam donekle je razumljiv, no zapravo potpuno pogrešan. Dakako, svaki čovjek shvaća nečije riječi na svoj način, međutim, u ovom slučaju ovakvo pogrešno shvaćanje može imati vrlo neugodne posljedice, a uzrok je jednostavno nesporazum, odnosno nepoznavanje bitnih stvari koje stoje iza toga.

Da bi razumjeli zašto je pogrešno to shvaćanje, treba ukratko podsjetiti na Klassenov životni put, budući da je on vrlo značajan za točniju analizu ove teme.

Poznato je da je Klassen germanskog porijekla te da je rođen u Ukrajini u doba kada je komunizam već bio u velikom zločinačkom zamahu na tom području. Klassen je tako još kao mladi dječak zajedno s roditeljima preselio prvo u Kanadu, a potom i u SAD, gdje je proveo veći dio života.

SAD je svakako pravi „cirkus" kada su u pitanju nacije, ali nažalost i rase. U pogledu nacije, danas prevladava stav i izjašnjavanje tipa „ja sam Amerikanac." No, to nije u potpunosti jednoznačno. U SAD-u još uvijek ima mnogo različitih nacionalnih zajednica, društava i drugih skupina koje čuvaju tradicije i baštinu nacije kojoj pripadaju. Dovoljno je primjerice spomenuti samo brojna hrvatska kulturna društva u SAD-u da bi to svakome bilo jasno,

a kamoli recimo Irce, Škote ili druge. Međutim u SAD-u začudo nema „međunacionalnih" sukoba, barem ne u skorijoj povijesti, te stoga SAD može poslužiti kao svojevrstan primjer zajedničkog suživota nekad zakletih neprijatelja.

Kada je Klassen pisao o negativnostima nacionalizma, rekli bismo da se djelomično krivo izrazio, zbog čega ponekad i dolazi upravo do krivog poimanja cijele priče. Sa stajališta jednog „američkog cirkusa" Klassen svakako nije mogao imati istu sliku o nacionalizmu kao mi u Europi. Klassenove riječi na račun negativnosti bjelačkog nacionalizma trebalo bi gledati iz perspektive šovinizma.

Šovinizam, koji čini negativnu sferu ekstremno radikalnog nacionalizma, protivan je u samom korijenu Kreativizmu. Iracionalna mržnja prema drugim bijelim europskim narodima u globalu bila je česti uzrok potpuno suludih i besmislenih krvavih sukoba koji su europske narode dovodili na rub potpune propasti, dok su najveće žrtve bile isključivo potpuno nevini bijeli civili, žene i djeca.

Na našem kontinentu šovinizam je često posljedica nekih ranijih povijesnih događaja, jer uvijek je potreban inicijator sukoba, pri čemu su pripadnici jedne bijele nacije, ili pak nekog ogranka kršćanstva, ubijali, mučili, silovali ili zlostavljali pripadnike druge bijele nacije ili kršćanske vjerske skupine. Neke od takvih vrsta netrpeljivosti možemo vidjeti i dan danas, kada je Europa u relativno mirnom stanju.

Na našim prostorima ratne rane još uvijek su relativno svježe i mnogi nisu niti neće zaboraviti što se događalo. Razumljivo, mnogi neće niti oprostiti, što je potpuno opravdano. Kao autor ovog teksta spominjem da sam i sam izgubio bliske osobe upravo u takvom sukobu. Ipak, s obje strane postoje oni koji uporno drže da su društveni problemi, kao i oni ekonomski rezultat postojanja „onih drugih" u globalu. Političke i druge socijalne teme i dalje se često gledaju kroz nacionalnost pojedinaca, ali u šovinističkom smislu.

Pojedinci i dalje žive duboko u svijetu šovinističkih i imperijalističkih ideja, smatrajući da će proširenje granica na pojedine teritorije izmijeniti možda društvene i ekonomske probleme. Mnogi koji otvoreno sudjeluju u međusobnom provociranju često zapravo nisu svjesni da ratni sukobi sa sobom nose ogromne žrtve na obje strane, a paradoks je da naši narodi na ovim prostorima već sad ubrzano izumiru. Osjećati mržnju i prijezir prema cijelom jednom narodu s te strane je potpuno suludo i besmisleno. Osjećati mržnju samo prema onim elementima koji su prouzrokovali i još uvijek potiču takve osjećaje, s druge strane, potpuno je opravdano. Onaj koji mrzi vašu naciju u globalu, mrzi i bijelu rasu.

Kroz kontrolirane medije također se često podižu tenzije, bilo vjerske ili nacionalne, a svrha toga je upravo odvlačenje pažnje sa stvarnih problema unutar naših domovina. Ironično, taj problem s kojeg se odvlači pažnja upravo su osobe naših nacionalnosti kojima ta nacija zapravo ne znači ništa, kao niti bilo što vezano za naše tradicije, običaje i zdrave vrijednosti.

U gotovo svakoj europskoj državi imamo takve primjere. Neovisno o kojoj se državi točno radilo, priča je uvijek i svugdje ista – izdajničke vlasti, huškanja na međusobne sukobe, odvlačenje pažnje svim metodama s korijena problema i dakako, vječna vladavina iluzorne„slobode, jednakosti i bratstva."

Kreativizam se žestoko opire šovinizmu upravo zbog samoubilačke naravi šovinizma po pitanju naše rase koja ubrzano izumire. Rasa je temelj svake europske nacije, civilizacije i kulture. Ukoliko naši stvarni neprijatelji uspiju nanovo izazvati sukobe među bijelim narodima, propast je definitivna i neizbježna.

Nacionalizam, onaj ispravni i pozitivan, prema kojem svatko ponosno ističe svoju pripadnost,bez straha veliča svoje povijesne heroje, veliča svoju kulturu, svoje tradicije, bez provociranja i zamaranja drugima, može se smatrati pozitivnim i kao takav upravo i čini bogatstvo našeg bijelog kontinenta. Upravo to su one različitosti koje se spominju kao razlog zašto ne želimo prisilno uvođenje „kulturnog bogatstva" od strane onih koji nisu i nikada neće biti svjesni naše povijesti, našega načina života.

Kreativizam i sami Kreativisti uvijek će poticati svaki oblik pozitivnog izražavanja nacionalnih osjećaja, upravo zato jer su dio europske kulture i europskog duha u cjelini. Treba biti svjestan da je za mržnju, kao i za ljubav, potrebno dvoje. U slučaju šovinizma u Europi, tu su uvijek i „oni treći" koji jedini profitiraju međusobnim sukobima europskih nacija. Ako pripadnici različitih nacija već ne mogu ići zajedno ruku pod ruku, mogu li se barem pristojno ignorirati i pokušati svim silama riješiti probleme unutar svojih domovina? Osobno sam siguran da mogu.

Svaka ideja nije od samog početka savršena te ona služi kao početna točka koja se vremenom razvija, prilagođava i dotjeruje, kako bi se dovela bliže savršenstvu. Kreativizam s točke Klassenovog pogleda na svijet jest bio zamišljen kao nešto nad-nacionalno, ali s pozicije SAD-a i za SAD. U Europi to ne možemo očekivati niti je smisao Kreativizma da ruši pozitivne nacionalne osjećaje. Kreativizam je tu da produbi i proširi rasnu svijest kako bi naša rasa opstala te kako više ne bi bilo sukoba zasnovanih na šovinizmu, dok veličanje svih europskih nacija uvijek podupire, bez daljnjih rasprava.

Autor:* *Velimor

To je razlog
ZAŠTO SE BORIMO!

Strah od prozivanja "rasistom"

Riječ „rasizam“ kroz medijsku kontrolirano usmjerenu propagandu, dosegla je najviši stupanj „zla“ u modernom dobu. Biti javno označen ovim pojmom za pojedinca znači puno neugodnosti: mogućnost gubitka posla, novčane kazne, društvenu marginalizaciju, teško pronalaženje posla itd. No, što kad strah od neopravdanog prozivanja „rasistom“ prijeđe granicu zdravog razuma? Što kada rezultat takvog straha dovede do slučaja kao što je Rotherham?

Slučaj od oko 1400 djece koja su seksualno zlostavljana u periodu od 16 godina, već je naširoko poznat diljem svijeta, pa tako i kod nas. Bijele djevojčice su pritom bile seksualne žrtve pakistanskih divljaka; mučene, silovane, prisiljavane na prostituciju, a kao glavni izgovor policije, za ignoriranje cijelog slučaja bila je izjava „da su se bojali biti proglašeni ‘rasistima’.“

Prema izvorima dostupnim iz engleskog rječnika Oxford English Dictionary jedna dobro poznata osoba izmislila je pojam „rasizam.“ Vjerovali ili ne, radi se o komunističkom Židovu imenom Lav Trocki (pravo ime Lev Davidovich Bronshtein), iako se to dakako ne može potpuno potvrditi. Sigurno je da je ta riječ iskorištena u ideološkom smislu od strane Trockog. Ono što je neupitno jest da je riječ uvedena u rutinu moderne „kulture“ kao oružje kojim se „ušutkuje svaka rasprava.“ I doista, riječ „rasizam“ usmjerena je isključivo kao „uvreda“ prema bijelcima i samo bijelcima.

Teško je dokučiti koji je pravi smisao tog epiteta budući da se on koristi kada god to odgovara protivnicima bijelih ljudi ili protivnicima bjelačkih interesa. Među većinom bijelaca vlada mišljenje da to znači da netko gaji prvenstveno iznimno veliku mržnju prema drugim osobama, samo na osnovu toga što su druge boje kože. Naravno, velika većina bijelaca samim time to smatra okrutnim i nepravednim. Ako upitate upravo ovu stvar, većina bijelaca će vam upravo ovako nešto reći, možda malo drugačijim riječima.

U praksi, međutim, termin „rasist" dodjeljuje se danas praktički svakome tko nije uopće pokazao zapravo mržnju spram drugih rasa, ali je jednostavno ukazao da postoje dokazane razlike, kako biološke, tako i društvene, intelektualne itd. To je dovoljan razlog!

Iz pozicije bijelih rasnih lojalista više je nego jasno da je danas taj termin korišten da se napadne i ušutka bijela rasa u cijelosti te da se dodatno potakne genocid nad bijelcima, koji se nesmetano odvija diljem svijeta. Osjećaj straha od progona, društvenog izopćenja, gubitka posla itd., us slučaju prozivanja „rasistom," plaši ljude do te mjere da oni ostaju u paničnoj tišini, a posljedice su upravo one slične slučaju u Rotherhamu.

Ucjenjivanje na ovaj način stvara ozračje u kojem milijuni bijelaca odlučuju da je razumnije biti tih i ne dizati buku te paziti da ne budu „uhvaćeni" na djelu i proglašeni „rasistima."

I baš kao u Rotherhamu ili recimo u Švedskoj, ovaj strah znači, da oni koji žele stati u obranu, a to od straha ne čine, postaju zapravo sudionici u zločinu i genocidu. Ako bi promatrači stavili moralnu dužnost ispred kukavičluka oko tog patetičnog epiteta i oko gangsterskih prijetnji od strane prljavih medija, slučajevi poput Rotherhama ili Švedske odavno bi bili zaustavljeni, ako ne i spriječeni.

Treba naglasiti da slučaj iz Rotherhama koristimo tek kao jedan primjer. Na ogromnu žalost bijelaca, to je tek kap u moru sličnih slučajeva diljem Europe.

Moralna je dužnost govoriti javno, putem svih mogućih medija, o ovim zločinima koji su usmjereni isključivo protiv bijelaca, a posebno djece. Pedofilija je ima jasnu rasnu ulogu u ovim zločinima. Sama po sebi, pedofilija ima sigurno još veću težinu kada ju počine bijelci, ali u takvim slučajevima nitko nikoga ne može optužiti za „rasizam" i može se potpuno otvoreno govoriti o toj teškoj temi, a može se i nešto konkretno napraviti općenito. Ukoliko počinitelj zlodjela nije neki od „zaštićenih" manjina koje štiti državna „elita izdajnika," onda biva relativno brzo priveden pravdi, iako i to zna biti problematično.

Pedofilija među visokim dužnosnicima establišmenta također je povezana s obojenim rasama, odnosno, imigrantima. Nasilnici i bolesnici okićeni „anti-rasizmom" često čine ista zlodjela upravo žrtvama koje također potječu iz zemalja Trećeg svijeta, a koje im dobavljaju upravo imigranti. Mislimo da je jasno naše mišljenje i o ovom bolesnom ološu, o čemu ćemo pričati u nekom drugom članku zasebno.

Što se tiče obojenih bolesnika, jasno je da su zločini poput pedofilije i silovanja usmjereni prvenstveno protiv bijele rase. Druge rase samim time rasno diskriminiraju bijelce i čine stravične zločine, ali kontrolirani mediji i političke elite šute o toj činjenici, naprotiv, često upravo osuđuju i napadaju one koji se usude govoriti o tome.

Jednostavno, bijela osoba koja favorizira, voli i osjeća ponos spram svoje povijesti, kulture i baštine te svojih predaka danas se etiketira kao „mrzitelj" ili „rasist." Takvo nešto je besmisleno kao da nekoga optužite da je 'familist' jer voli svoju obitelj i svoje rođake više nego što vole potpune strance. Možda je teško zamisliti da bi se danas u nekom zakonu mogao naći takvo nešto, ali tko zna što nosi budućnost s obzirom na to kamo je krenulo društvo. Zamislite da jednog dana doživite situaciju da u zakonu piše da ako ste vjerni i odani svojoj obitelji, svojoj ženi/mužu, svojoj djeci, svojim roditeljima, da sigurno mrzite sve one koji nisu dio vaše obitelji – kao što su svi oni koji vam nisu bliski! Ipak, nešto takvo se događa po pitanju rase. Učeni smo od malih nogu da tako gledamo na rasnu odanost, ali samo po pitanju vlastite bijele rase. Mnogi još uvijek gledaju na ideju rasne odanosti kao na nešto loše. TI ljudi dive se i potiču kada se druge rase ili vjerske skupine drže na okupu. Drugim rasama čestita se na napretku i radu u interesu skupine na štetu bijelaca koji su prikazani kao „povijesni tlačitelji."

Danas više nije normalno da ljudi gledaju objektivno na stvari. Ljudska priroda je pristrana jednako koliko je i izmanipulirana. U stvari, naš genetski interes trebao bi značiti da smo mi bijelci također odani našoj rasi, baš kao i druge rase samima sebi. Priroda je zamislila to na isti način kao što se to pokazuje prema našim bližnjima u slučaju obitelji.

Znanost je zabilježila „odabir roda" kao instinkt koji presudan za psihologiju sisavaca i izvor je odricanja, dobrote, velikodušnosti i ljubavi kao i zdrav osjećaj identiteta. Sva ljudska bića trebaju osjećaj identiteta, a moderni ekstremistički tabu protivan rasnom aspektu identiteta uzrokuje mentalnu bolest. To vodi do osjećaja gubitka svrhe, do depresije i neuspjeha – ostavljajući bijelce u nepovoljnom položaju u odnosu na druge rase koje su ohrabrivane da se drže zajedno i da prigrle rasni identitet čak i kada su miješane rase.

Bijeli ljudi prolaze kroz svoje živote kao pojedinci bez korijena, nesposobni prigrliti svoj rasni identitet te im je zabranjeno diskriminirati, dok su indoktrinirani da osjećaju duboku krivnju za bilo kakvu antipatičnost prema imigrantima, a ti isti imigranti na to gledaju kao na idealan materijal za žrtvovanje. Oni su dezorijentirana lovina za svoje predatore. Djevojčice iz Rotherhama idealan su primjer za to – viseća janjad koja se njihala u izazovnom smislu za azijske koljače.

Naša djeca su indoktrinirana da vide imigrante kao prijateljski nastrojene, privlačne i čak glamurozne osobe. U školama se djecu uči kako su svi oblici seksualnih perverzija zapravo pozitivni i kako djeca trebaju eksperimentirati s time čak i u najranijoj dobi. Kroz medije se istovremeno servira ideal „modernog“ čovjeka s ekstremno seksualnim imidžom kojeg djeca trebaju usaditi u svoje umove i time se voditi kroz društveni život. Djevojčice koje su žrtve imigrantskog nasilja, nisu bile upozorene od strane starijih o ovakvim stvarima. One su ostavljene sustavu da se bavi njihovim „slučajevima,“ a sustav, budući da je i sam truo iznutra, ostavio je „slučajeve“ na cjedilu. Potpuno ista stvar je u svim zemljama Europe, koje su preplavljene imigrantima.

Zanimljiva je nagla promjena stava, kada se vijesti o ovim, praktički svakodnevnim, slučajevima pojave u javnosti. Javnost koja je naučena da zatvara oči i usta pred bilo čime što ih može proglasiti „rasistima“ najednom se počinje pitati „kako se to moglo dogoditi?“ Istovremeno događa se čudo, pa odjednom, tek onako usputno, anti-bjelački i anti-rasistički mediji počinju indirektno priznavati ulogu rase u ovim monstruoznim zločinima. Javnost djelomično počne mijenjati perspektivu i diže isti onaj glas koji se smatra „rasističkim“ u zahtijevanju pravde i osuđivanja krivaca. Međutim, sve se ubrzo ušutka kako mediji završe s tom temom i igra započinje isponova.

Krajnje je vrijeme svrgnuti stigmu negativnosti pojma „rasist“ i shvatiti da jedna takva etiketa ne može biti razlog za šutnju. Ako je pojam „rasist“ sinonim za nekoga kome je stalo do njegove rase, do njegovog naroda, do otpora tlačenju i zlostavljanju, onda takav pojam treba nositi s ponosom, bez obzira na sve. Naša djeca trebaju biti podignuta da vrednuju sami sebe, da imaju čvrsti rasni identitet i ponos te da spriječe bilo kakvo „divljenje“ drugim rasnim skupinama u nedostatku svjesnosti svoje rasne povijesti. „Diskriminacija“ takvog tipa mora biti naučena, jer ona je neophodna za naš opstanak.

Strah od prozivanja „rasistom“ je nametnut našem društvu kao pošast. Taj isti strah dovodi do razornih rezultata. Strah od prozivanja „rasistom“ vodi do toga da su naša djeca silovana, a naša djeca su naša budućnost.

Autor:* *Alex

REVOLT

STARI BROJEVI

OČUVAJMO NAŠE NASLIJEĐE!

